

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 494/2022-82

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľiek obchodnej spoločnosti **TENDER PARTNER s. r. o.**, Kukučínova 4, Bratislava, IČO 46 422 803, proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 25 Cb 231/2015-256 z 24. októbra 2016 a jeho vydaniu predchádzajúcemu postupu, rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Cob 17/2018-392 z 27. júna 2018 a jeho vydaniu predchádzajúcemu postupu, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Obdo 78/2020 z 30. decembra 2020 a jeho vydaniu predchádzajúcemu postupu a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 25 Cb 231/2015-256 z 24. októbra 2016 a jeho vydaniu predchádzajúcemu postupu a postupu Národnej agentúry pre sieťové a elektronické služby, oboch právne zastúpených Mgr. Petrom Arendackým, advokátom, Železničiarska 13, Bratislava, takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **odmieta**.
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľiek a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. mája 2021 doručená a podaniami z 12. júla 2021 a 1. decembra 2021 doplnená ústavná sťažnosť sťažovateľiek obchodnej spoločnosti **TENDER PARTNER s. r. o.** (ďalej aj „sťažovateľka v 1. rade“) a [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľka v 2. rade“ spolu ďalej aj „sťažovateľky“), v ktorej sa:

- sťažovateľka v 1. rade domáha vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ďalej čl. 3 a práv podľa čl. 26 ods. 1, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 14 a 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) a jeho rozsudkom č. k. 25 Cb 231/2015-256 z 24. októbra 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a jeho rozsudkom č. k. 3 Cob 17/2018-392 z 27. júna 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a jeho uznesením č. k. 4 Obdo 78/2020 z 30. decembra 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Navrhuje napadnuté rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, priznať jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 eur v dôsledku „neodôvodnených prietahov v konaní a opakovaného porušovania základného princípu zakotveného v článku 17 CSP“;

- sťažovateľka v 2. rade sa domáha vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy, základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 40, čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 1, čl. 3, čl. 10 ods. 1, čl. 31, čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 14 a 17 dohovoru postupom okresného súdu a jeho napadnutým rozsudkom a postupom Národnej agentúry pre sieťové a elektronické služby (ďalej len „NASES“). Súčasne žiada, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 eur „z dôvodu neodôvodnených prietahov v konaní“ a v sume 20 000 eur „z dôvodu neprimeraných zásahov do osobnostných práv ako aj dobrého mena a cti“ a tiež náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

1.1. Podaním z 13. apríla 2022 (doručeným ústavnému súdu 19. apríla 2022, pozn.) sťažovateľka v 1. rade rovnako ako v petite ústavnej sťažnosti navrhuje odložiť vykonateľnosť napadnutých rozsudkov okresného súdu a krajského súdu.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že napadnutým rozsudkom okresný súd uložil sťažovateľke v 1. rade povinnosť zaplatiť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), sumu 100 eur s príslušenstvom.

2.1. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobca ako poskytovateľ uzavrel konkludentným spôsobom so sťažovateľkou v 1. rade ako objednávateľom zmluvu podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorej sa žalobca zaviazal poskytovať sťažovateľke v 1. rade služby účtovnej a mzdovej agendy za odmenu v sume 25 eur mesačne. V konaní nebolo sporné, že sťažovateľka v 1. rade riadne uhradila žalobcom vystavené štyri faktúry za mesiace september 2013 až december 2013. Sporným ostal v konaní dôvod vystavenia dobropisu na sumu 100 eur a vrátenia predmetnej sumy sťažovateľke v 1. rade, pretože žalobca tvrdil, že k uvedenému kroku pristúpil v snahe o nekonfliktné ukončenie spolupráce so sťažovateľkou v 1. rade, avšak podľa jej názoru išlo o reklamáciu poskytnutých služieb. Okresný súd po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že sťažovateľka v 1. rade neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala uplatnenie reklamácie vykonaných prác, preto žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie dohodnutej odmeny v súhrnnej sume 100 eur.

3. Na základe odvolania sťažovateľky v 1. rade krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a žalobcovi priznal proti sťažovateľke v 1. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3.1. V celom rozsahu sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci okresným súdom, pričom prisvedčil jeho záveru, že žalobca dohodnuté účtovnícke úkony riadne vykonal a za to mu prináleží dohodnutá odmena. Vo vzťahu k odvolacím námietkam sťažovateľky

v 1. rade odkázal na odôvodnenie rozsudku okresného súdu, ktorý sa s nimi riadne a dostatočne zaoberal.

4. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka v 1. rade dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP.

5. Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie sťažovateľky v 1. rade odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. V odôvodnení konštatoval, že v konaní vedenom okresným súdom a krajským súdom nedošlo k vytýkanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľiek

6. Z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že argumentácia sťažovateľiek nie je identická, pričom každá z nich namieta porušenie rozdielnych práv, resp. článkov podľa ústavy, listiny a dohovoru.

6.1. Sťažovateľka v 1. rade v podstatnom tvrdí, že:

a) krajský súd sa nevysporiadal s jej „*vážnymi*“ odvolacími námietkami, ktorými poukazovala na „*vážne zásahy a neprípustné postupy*“ okresného súdu,

b) elektronický súdny spis vedený okresným súdom nie je úplný, keďže sa v ňom „*mnohé veľmi dôležité dokumenty vôbec nenachádzali, resp. sa v ňom nenachádzajú doposiaľ*“. Takýmto dôležitým dokumentom je podľa sťažovateľky technická správa z portálu Slovensko.sk. V súdnom spise okresného súdu absentujú aj zvukové nahrávky z pojednávanií, ktoré sťažovateľke v 1. rade neboli napriek jej opakovaným žiadostiam poskytnuté. Práve predmetné zvukové záznamy sú spôsobilé preukázať, že okresný súd postupoval voči sťažovateľke v 1. rade „*zjavne zaujato, výrazne diskriminačne aj celkovo iným spôsobom ako k žalobcovi*“,

c) okresný súd samostatným uznesením nerozhodol o jej návrhu na predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia a bez ďalšieho odstúpil spis dovolaciemu súdu,

d) najvyšší súd nedôvodne odmietol jej dovolanie, pričom bez toho, aby skúmal, z akého dôvodu mu okresný súd nepredložil jej podania obsahujúce „*závažné*“ skutočnosti doručené okresnému súdu 31. augusta 2020 a následne 10. septembra 2020, konštatoval, že sťažovateľka v 1. rade sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadrila.

6.2. Sťažovateľka v 2. rade v rámci svojej sťažnostnej argumentácie namieta:

a) „*neprimerané zásahy do jej základných práv a slobôd*“ postupom okresného súdu, ktorý si v odôvodnení napadnutého rozsudku osvojil ničím nepodložené a účelové tvrdenia žalobcu,

b) postup NASES, a to „*v rámci komunikácie*“ s pracovníkom NASES, ktorý mal vedomosť, že podanie sťažovateľky v 1. rade bolo okresnému súdu doručené už 10. septembra 2020, avšak potvrdenie o tom poskytol až po opakovaných urgenciách 14. mája 2021.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie širokej škály článkov a práv sťažovateľiek podľa ústavy, listiny a dohovoru.

8. Hneď v úvode považuje ústavný súd za potrebné poukázať na skutočnosť, že napriek kvalifikovanému právnomu zastúpeniu sťažovateľiek je predstretá sťažnostná argumentácia sťažovateľiek nesúrodá, nezrozumiteľná a značne všeobecná. Významný nedostatok ústavnej sťažnosti pritom identifikuje predovšetkým v neúplne a nejasne formulovanom petite ústavnej sťažnosti, ktorý je navyše v rozpore so samotným odôvodnením ústavnej sťažnosti. Sťažovateľka v 1. rade sa totiž v petite ústavnej sťažnosti domáha zrušenia len rozsudkov okresného súdu a krajského súdu, ktorých vykonateľnosť žiada odložiť, avšak v texte ústavnej sťažnosti označuje za porušovateľa aj najvyšší súd a svojou argumentáciou brojí proti jeho postupu a uzneseniu o odmietnutí jej dovolania. Sťažovateľka v 2. rade v rámci svojho sťažnostného návrhu pritom ani len neoznačuje konkrétneho porušovateľa jej práv a taktiež ani rozhodnutie, či postup, ktorým malo dôjsť k zásahu do jej práv. Len zo samotného textu ústavnej sťažnosti a jej úvodnej strany je možné vyvodiť, že sťažovateľka v 2. rade namieta postup okresného súdu a jeho napadnutý rozsudok a taktiež postup NASES.

9. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že v zmysle § 45 zákona o ústavnom súde je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Ústavný súd výslovne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené zvoleným advokátom (IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 644/2014, II. ÚS 660/2016, II. ÚS 359/2022, IV. ÚS 142/2022). Práve zákonom stanovená povinnosť kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľov má totiž v konaní o ústavnej sťažnosti zaručiť určitý stupeň odbornej kvality, ktorá sa prejavuje aj v povinnosti prispôbiť sťažnostnú argumentáciu osobitnému charakteru konania o ústavnej sťažnosti, čo sa v prejednávanej veci nestalo.

10. Ústavný súd pritom opakovane judikuje, že vymedzený rozsah prieskumu ústavného súdu môže byť vo výnimočných okolnostiach modifikovaný (zvyčajne rozšírený) dôvodmi ústavnej sťažnosti (tak ako to *expressis verbis* vyplýva z § 45 zákona o ústavnom súde; pozn.), z ktorých ale musí zrozumiteľne vyplývať nespochybniteľný záujem sťažovateľa podrobiť ústavnoprávnemu prieskumu konkrétne a adresne vymedzené rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah (vymedzený predmetom, subjektom a inými, najmä časovými súvislosťami), na čo musí nevyhnutne vecne nadväzovať aj pregnantná súvzťažná ústavnoprávna argumentácia sťažovateľa (I. ÚS 514/2020).

11. Napriek naznačeným podstatným nedostatkom ústavnej sťažnosti ústavný súd v záujme materiálnej ochrany práv sťažovateľiek ustálil predmet svojho prieskumu, tak ako je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia. Nepovažoval pritom za potrebné vyzývať sťažovateľky na odstránenie vytýkaného nedostatku ich ústavnej sťažnosti, keďže by to bolo neúčelné a nehospodárne z dôvodu, že aj v prípade, ak by sťažovateľky podali ústavnú sťažnosť, ktorá by spĺňala všetky zákonom ustanovené náležitosti, neprinieslo by to pre nich vecne iný výsledok.

12. Pokiaľ sťažovateľky v podaní z 12. júla 2021, ktoré považujú a označujú za doplnenie ich ústavnej sťažnosti z 24. mája 2021, prvýkrát poukazujú aj na postup okresného súdu v iných a s prejednávanou vecou nesúvisiacich súdnych konaniach (vedených okresným súdom pod sp. zn. 12 C 254/2016, 61 C 136/2019, 19 C 100/2020, pozn.), ústavný súd nemohol túto zjavne oneskorenú argumentáciu zohľadniť (obdobne II. ÚS 161/2020). V predmetnom doplnení totiž nejde len o prehĺbenie pôvodnej sťažnostnej argumentácie, ale o snahu sťažovateľiek zmeniť rozsah ich ústavnej sťažnosti z 24. mája 2021. Ústavný súd si nemohol nevšimnúť, že aj v predmetnom doplnení ústavnej sťažnosti je obsiahnutý totožný (opäť neúplne a nezrozumiteľne) formulovaný sťažnostný petit.

III.1. K sťažnostnej argumentácii sťažovateľky v 1. rade:

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 1 listiny) napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu a postupom, ktorý ich vydaniu predchádzal

13. V súvislosti s napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, v zmysle ktorého ústavný súd poskytuje ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

14. Sťažovateľka v 1. rade podala proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd namietaným rozhodnutím. Využila teda možnosť podania riadneho opravného prostriedku, o ktorom bolo krajským súdom aj rozhodnuté, čo vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti.

15. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu formuluje sťažovateľka v 1. rade jedinú sťažnostnú námietku, a to že sa v dôvodoch svojho rozhodnutia nezaoberala jej „*vážnymi*“ námietkami, ktorých podstatou bola výhrada neprípustného postupu okresného súdu.

15.1. Z obsahu uznesenia najvyššieho súdu (bodu 6) pritom vyplýva, že sťažovateľka v 1. rade predmetnú námietku (nedostatočného odôvodnenia) vzniesla aj v podanom dovolaní smerujúcom proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorého prípustnosť vyvodzovala práve z § 420 písm. f) CSP.

15.2. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu označenému základnému právu sťažovateľky predchádza oprávneniam ústavného súdu, a to vzhľadom na už zmienený princíp subsidiarity. Keďže v rámci uplatnenej dovolacej právomoci sa najvyšší súd vznesenou dovolacou námietkou sťažovateľky v 1. rade (totožnou s tou, ktorú predostiera v ústavnej sťažnosti) zaoberal a rozhodol o nej, uvedené vylučuje právomoc ústavného súdu sa meritórne relevantnou časťou ústavnej sťažnosti zaoberať (obdobne IV. ÚS 468/2018, IV. ÚS 503/2021).

16. Ústavný súd preto túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 1 listiny) napadnutým uznesením najvyššieho súdu a jeho postupom

17. Sťažovateľka v 1. rade špecifikuje vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu jedinú výhradu, a to že jej dovolanie bolo „*nedôvodne*“ odmietnuté bez toho, aby sa najvyšší súd zaoberal tým, z akého dôvodu mu okresný súd nepredložil aj jej podanie (doručené okresnému súdu mailom 31. augusta 2020, následne autorizované 10. septembra 2020). Tým, že dovolací súd ponechal bez povšimnutia „*závažnosť*“ predmetného vyjadrenia, zasiahol podľa sťažovateľky do jej označených práv.

18. Podľa názoru ústavného súdu je táto sťažnostná argumentácia formulovaná len vo všeobecnej rovine, pričom ústavnému súdu nie je z obsahu ústavnej sťažnosti zrejmé, ako mohla táto sťažovateľkou vytykaná vada ovplyvniť zákonnosť rozhodnutia dovolacieho súdu. Sťažovateľka v 1. rade totiž ani len náznakom nezrejmuje, v čom spočívala „*závažná*“ povaha jej repliky k vyjadreniu žalobcu, ktorú mal najvyšší súd ponechať bez povšimnutia. Ústavný súd preto dospel k záveru, že prezentovaným námietkam sťažovateľky v 1. rade vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu chýba ústavnoprávny rozmer, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 2 a 4 ústavy, čl. 3 listiny, čl. 14 a 17 dohovoru, základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 26 ods. 1 listiny), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a podľa čl. 38 ods. 2 listiny) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

19. Napriek tomu, že sťažovateľka v 1. rade sa vo formulovanom petite ústavnej sťažnosti domáha vyslovenia porušenia aj týchto označených článkov a základných práv, v dôvodoch ústavnej sťažnosti chýba v tomto smere akákoľvek, nieto ešte relevantná ústavnoprávna argumentácia. Len odkaz na príslušné články ústavy podľa ústavy, listiny a dohovoru nemožno v žiadnom prípade hodnotiť ako postačujúce. V tejto časti preto ústavná sťažnosť nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

20. Relevantné odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom a jeho absencia predstavuje nedostatok zakladajúci dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde (podobne III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018).

21. Súčasne je potrebné doplniť, že namietané čl. 12 ods. 2 a 4 ústavy, čl. 3 listiny a čl. 14 a 17 dohovoru nezakotvujú žiadne základné práva. Tieto sú súčasťou základných princípov ústavy a vzhľadom na to nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych konaniach o porušení základných práv a slobôd uvedených v druhej hlave ústavy, ale vyslovenie ich porušenia je *de facto* viazané na vyslovenie porušenia konkrétneho základného práva (II. ÚS 821/00, I. ÚS 176/07, I. ÚS 485/2010, I. ÚS 229/2019, IV. ÚS 88/2021).

22. Ústavný súd z tohto dôvodu odmietol túto časť ústavnej sťažnosti pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

III.2. K sťažnostnej argumentácii sťažovateľky v 2. rade:

K napadnutému rozsudku okresného súdu a jeho postupu

23. Sťažovateľka v 2. rade v dôvodoch ústavnej sťažnosti brojí proti napadnutému rozsudku okresného súdu a jeho postupu napriek tomu, že v konaní vedenom okresným súdom nemala procesné postavenie sporovej strany, ktorou preukázateľne bola len sťažovateľka v 1. rade ako právnická osoba.

24. Podmienka účasti v konaní pred orgánom verejnej moci síce z čl. 127 ústavy ani z § 122 zákona o ústavnom súde explicitne nevyplýva, možno ju však vyvodiť z definície sťažovateľa a priamo aj z judikatúry ústavného súdu. Preto sťažnostná legitímácia nesvedčí fyzickej osobe ani právnickej osobe, ak neboli účastníkmi (sporovými stranami) napadnutého konania, resp. konania, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie vydané alebo bol vykonaný iný zásah (k tomu napr. I. ÚS 334/2018, IV. ÚS 523/2018, I. ÚS 271/2020).

25. Keďže sťažovateľka v 2. rade nebola v konaní vedenom okresným súdom sporovou stranou, nemohla v tomto konaní uplatňovať svoje procesné práva ani plniť procesné povinnosti. Z tohto dôvodu nemohlo dochádzať ani k porušovaniu jej základných práv a slobôd (II. ÚS 84/2020, IV. ÚS 126/2020), preto ústavný súd odmietol jej ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutému rozsudku a postupu okresného súdu ako podanú neoprávnenou osobou podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde.

K postupu NASES

26. Sťažovateľka v 2. rade v texte ústavnej sťažnosti prezentuje taktiež nespokojnosť s kvalitou postupu NASES, označuje pritom konkrétnych pracovníkov, s ktorými komunikovala a ktorí nepostupovali podľa jej predstáv.

27. Ústavný súd k tomu uvádza, že NASES je príspevková organizácia Úradu vlády Slovenskej republiky, ktorá plní úlohy v oblasti informatizácie spoločnosti, správy a prevádzkovania elektronických komunikačných sietí a služieb pre Ministerstvo investícií, regionálneho rozvoja a informatizácie Slovenskej republiky. Je teda zrejmé, že NASES nie je orgánom verejnej moci (ako to tvrdí sťažovateľka v 2. rade), ktorého rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah by mohli byť predmetom prieskumu ústavného súdu v rámci konania o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd teda nedisponuje právomocou konať a rozhodnúť o tejto časti ústavnej sťažnosti, preto ju bolo potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

28. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľiek uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nemohol vyhovieť ani návrhu sťažovateľiek na odklad vykonateľnosti napadnutých rozsudkov okresného súdu a krajského súdu, keďže zo systematického

výkladu právnej úpravy tohto inštitútu vyplýva (§ 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.), že pozitívne rozhodnutie o takomto návrhu prichádza do úvahy vtedy, ak ústavný súd prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu tomuto návrhu sťažovateľiek ústavný súd nevyhovел (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu